

[Birte Weiss.]

stadig væk er så godt ved magt, at de heller ikke vil stå bag ved det konservative forslag, selv om man efter de sidste behandlinger, det har fået her i tinget, må nære en stor frygt for det.

Det var det forslag, som er fremsat af de konservative.

Om ministerens forslag skal jeg blot henvise til de bemærkninger, der blev gjort, sidst vi behandlede det. Det er i det væsentligste nogle ændringer af teknisk art, som er afstedkommet af vores tilslutning til fællesmarkedet, og dem støtter vi i socialdemokratiet. Men vi går så stærkt, som det er os muligt, imod det forslag, som er fremsat af de konservative.

H. C. Hansen (FP):

Allerede i onsdags under debatten om Statens Kunstfond tog vi hul på problemet censur, og jeg vil gentage, at fremskridtspartiets synspunkt er, at al censur er os imod.

Når vi imidlertid er indstillet på at følge dette konservative forslag om censur, som er til behandling i dag, er det ud fra et ønske om at erkende virkeligheden, at al statsdrift medfører censur, ensretning og tvang. Derfor er også lovforslag nr. L 99 om filminstituttet os imod.

Der er noget umiddelbart ulogisk i, at det konservative folkeparti ikke også i forbindelse med dette lovforslag har fremsat ønske om censur af Statens Kunstfond. Hvad der imidlertid undrer mig endnu mere, er, at de socialistiske partier her i salen og socialdemokratiet siger, at de er modstandere. Hele deres politiske idégrundlag hviler dog på den kendsgerning, at staten gennem embedsmænd stort set skal være ansvarlig for alt. Både socialdemokrater og socialister har som bærende idé dette, at man ønsker at ende med et samfund, hvor embedsmændene som mandariner i det gamle Kina har al udøvende magt, hvor den enkeltes mulighed for at bestemme over sig selv bliver indsnævret til et absolut minimum.

Ministeren kan også kun tillade sig at luften sit frisind med viden om, at hvis ministeren kommer i knibe, kan han blot løfte telefonrøret og bestille en udtalelse hos kammeradvokaten, som åbenbart går med på den værste af angst for ikke at miste sin største kunde, staten.

Det eneste i lovforslag nr. L 99 vi i frem-

skridtspartiet kan acceptere, i hvert fald delvis, er film til undervisningsbrug. Film er gået ind som et normalt led i undervisningen i vor tid, og vi er indstillet på at medvirke hertil. Men at opretholde filminstituttet alene herfor er naturligvis unødvendigt.

Mette Madsen (V):

Jeg skal med hensyn til de to foreliggende forslag indskrænke mig til at henvise til de bemærkninger, der fra venstres side blev fremsat ved sidste førstebehandling den 8. december 1976.

I kulturudvalget var vi ved afbrydelsen af folketingssamlingen på grund af valget godt i gang med arbejdet med filmloven. Der er stillet ca. 60 spørgsmål, en del af dem er besvaret, og vi har også haft besøg af flere deputationer. En debat i dag ville derfor være at foregribe den andenbehandling, vi endnu ikke er klar til, men som vi i udvalget må tage fat på at arbejde os frem til.

Jeg synes lige, at jeg må svare fru Birte Weiss på en bemærkning fra debatten om Statens Kunstfond, der jo ikke er til behandling i dag. Jeg var desværre ikke til stede.

Fru Birte Weiss sagde, at fru Nathalie Lind i denne debat skulle have sagt, at ministeren også dér skulle være den, der skulle have den øverste bestemmelse. Jeg må lige citere fra fortrykket sp. 2309 fra den 20. april. Fru Birte Weiss må have misforstået fru Nathalie Lind, for fru Nathalie Lind udtalte:

»Jeg forestiller mig slet ikke, at de enkelte kunstkøb skal kunne forelægges for andre instanser, men vil ikke afskrive muligheden for at have en ventil. En ankeinstans kan udformes på forskellige måder; f.eks. i tilfælde, hvor der ikke er enighed, mener jeg, at denne mulighed skal være til stede.«

Jes Schmidt (CD):

Som CD-gruppens ordfører i debatten om Statens Kunstfond i onsdags vistnok har mere end antydnet, er CD ikke tilhænger af det ene af de foreliggende lovforslag, nr. L 98. CD-gruppen mener simpelt hen ikke, at nogen minister eller nogen komité kan være overdommer i kunstneriske anliggender. CD-gruppen mener, at afgørelser af denne art skal ligge så langt borte fra politiske instanser som vel muligt.

Der er ikke en kunst, som er i statens interesse, eller en kunst, der er imod statens inter-